

Den stærke stigning i byggeomkostningerne har medført et stort svælg mellem huslejen i de gamle huse og i dem, der er opført under og efter krigen, idet huslejen i de gamle huse er blevet holdt nede ved et huslejestop. Der er gjort forskellige forsøg på at råde bod på denne ulighed, der ligeledes er omtalt i generaldirektørens rapport, men foreløbig uden resultat. Den danske regering har imidlertid fornylig fremsat et lovforslag, der tager sigte på en gradvis forhøjelse af lejen i de gamle huse og en nedsættelse af lejen i de nye huse gennem en skat, der skal pålægges de ældre ejendomme.

Jeg vil derefter gå over til at omtale den seneste udvikling i Grønland. I løbet af dette århundrede er der sket en gradvis omdannelse af det grønlandske samfund. Som følge af den klimaforandring, der har fundet sted siden 20erne, er sælerne ikke så talrige som før, og torsken optræder nu i de grønlandske farvande. Fra at være et samfund af uafhængige jægere og hvalfangere, spredt over en kyststrækning på 2 000 km, er Grønland ved at udvikle sig til et moderne samfund af fiskere, som lever på nogle få større pladser og gør brug af moderne fiskerimetoder; desuden findes der nogle få større industrivirksomheder. Danmark har betragtet det som et privilegium at fremme og støtte denne udvikling. Således har regeringen i betydeligt omfang forøget sine investeringer i oprettelsen af industri- og handelsvirksomheder, boligbyggeri, hospitaler, skoler o. s. v., skønt vi er ganske klar over, at industrialiseringen i overgangsperioden, således som det er anført i generaldirektørens rapport, skaber vanskelige — ja, smertelige — psykologiske og sociale problemer.

Siden ikrafttrædelsen den 5. juni 1953 af den ændrede danske grundlov har Grønland, der før var et afhængigt territorium, været en ligeberettiget del af den danske stat og er i folketinget repræsenteret af 2 medlemmer, der er valgt af den grønlandske befolkning.

På baggrund heraf og i overensstemmelse med artikel 35 i Den internationale Arbejdsorganisations forfatning har Danmark nu afgivet en officiel erklæring til bureauet om gennemførelsen i Grønland af de af Danmark ratificerede konventioner, se herom nedenfor s. 17.

En anden vigtig udvikling i Danmark, som jeg gerne vil nævne her, er vedtagelsen fornylig af 3 lovforslag om arbejderbeskyttelse, der hver dækker et bestemt område, nemlig en lov for landbrug, skov- og havebrug, en lov for handels- og kontorvirksomheder samt en almindelig lov om arbejderbeskyttelse.

Tiden tillader mig ikke at gå i enkeltheder med hensyn til de forbedringer, der er tilvejebragt ved

disse love i forhold til den hidtidige lovgivning på dette område, og jeg skal derfor indskrænke mig til at sige, at den almindelige lov omfatter en række nye fagområder, såsom bygge- og anlægsvirksomhed samt transport, som ikke tidligere har været dækket. Desuden er mindre virksomheder for første gang blevet inddraget under loven.

Bestemmelserne vedrørende sundheds- og velfærdsforanstaltninger bygger i vidt omfang på ILOs mønstersamling af sikkerhedsbestemmelser for industrielle virksomheder fra 1949.

Under udarbejdelsen af de pågældende love har man selv sagt været opmærksom på, i hvilken udstrækning det nu vil være muligt at ratificere de konventioner, der er vedtaget på tidligere arbejdskonferencer.

Dette spørgsmål vil imidlertid også afhænge af de administrative forskrifter, der skal udarbejdes med henblik på lovenes gennemførelse i praksis, men jeg kan allerede nu sige, at disse love vil gøre det muligt for Danmark at ratificere konventionerne nr. 13, 32, 62 og 81. De 3 love træder i kraft den 1. april 1955, og den danske regering vil til den tid træffe de fornødne foranstaltninger til ratifikation af disse konventioner.

Til slut vil jeg gerne give udtryk for betydningen af, at vi under denne generaldebat, der blev indledt så effektivt af generaldirektørens inspirerende rapport, hver især får lejlighed til at delagtiggøre andre lande i den samlede sum af vore nationale og personlige erfaringer samt til at lade vore meddelegerede tage del i de bekymringer, som vi hver især måtte have.

I et åbent brev til De Forenede Nationer af 9. juni 1950 har den danske fysiker *Niels Bohr* fremsat nogle betragtninger over den ændring i nationernes indbyrdes forhold, som er en følge af den seneste udvikling indenfor videnskab og teknik, der indebærer så store løfter om en lykkeligere fremtid for jordens befolkning, samtidig med at den giver menneskeheden så frygtelige ødelæggelsesmidler i hænde og således stiller hele vor civilisation overfor den mest alvorlige udfordring. Jeg vil gerne citere nogle få linier fra dette brev:

„I bestræbelserne for at finde frem til et harmonisk forhold mellem det enkelte menneskes liv og samfundets organisation har der altid været og vil der altid være mange problemer at overveje og principper at stræbe efter. For at gøre det muligt for nationerne at drage fordel af andres erfaringer og undgå gensidig misforståelse af hensigter er det imidlertid nødvendigt, at der overalt gives fri adgang til oplysninger og til udveksling af tanker.“

Vi føler os overbevist om, at den bedste vej til